

Arrest

nr. 229 125 van 22 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NTAMPAKA
Jan Jacobsplein 5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 19 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 30 september 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2019.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERLEYEN, die loco advocaat C. NTAMPAKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het

beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juni 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad moet echter vaststellen dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in casu niet werd toegepast en ook niet wordt aangetoond dat verweerder toepassing had dienen te maken van voormelde wetsbepaling. Er blijkt immers niet dat verzoekster zich ooit tot het bestuur heeft gewend om een recht op verblijf op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te laten gelden.

In de mate dat verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft een gezinshereniging aan te vragen kan het volstaan te duiden dat het niet aan de Raad toekomt om in de plaats van het bevoegde bestuur verblijfsaanvragen te beoordelen en dat verzoekster door aan te geven dat zij een verblijfsaanvraag, op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wenst in te dienen niet aannemelijk maakt dat verweerder deze wetsbepaling heeft geschonden bij het nemen van de in casu bestreden beslissing.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan gelet op het voorgaande niet worden vastgesteld.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De Raad merkt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt verder dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont met haar ongestaafde bewering dat haar schoonzoon ziek is en dat zij een heel belangrijke rol speelt in het gezin en bij haar kleinkinderen wilt verblijven, geenszins aan dat de belangenafweging van verweerder incorrect of onredelijk zou zijn. De beschouwingen van verzoekster omtrent haar gezinsleven laten de Raad niet toe te besluiten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de bestreden beslissing neemt.

Daarnaast moet worden gesteld dat verzoekster ook niet aannemelijk maakt dat enig door artikel 8 van het EVRM beschermd aspect van haar privéleven wordt geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De middelen lijken ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting van 18 november 2019, alwaar de raadsvrouw van de verzoekende partij uitdrukkelijk werd uitgenodigd om te reageren op de in de beschikking van 30 september 2019 opgenomen grond, stelt deze te verwijzen naar de dossierstukken, niet te beschikken over nieuwe elementen en evenmin te weten waarom de dominus litis heeft verzocht om te worden gehoord.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 30 september 2019 werd aangegeven.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK